

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHERIDAN, MIA

Mai presus de cuvinte / Mia Sheridan. - București :

Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-411-7

821.111

Traducător: **Diana Tuțuianu**
Redactor: **Odilia Roșianu**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

MORE THAN WORDS

Copyright © 2018 by Mia Sheridan
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

MIA SHERIDAN

Mai presus de cuvinte

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

PROLOG

JESSICA – UNSPREZECE ANI

— Noaptea era întunecată și...

Am făcut un pas înainte, ezitând, și iarba uscată de arșița verii mi-a foșnit ușor sub picioare. *Oare vine furtuna?* Nu, nu era nici măcar ceață. Cu ochii mijiiți m-am uitat la luna argintie de deasupra mea. Nici nu se întunecase de tot, amurgul abia zugrăvisse cerul într-o nuanță mai închisă de albastru. Undeva, în depărtare, am auzit lătratul unui câine, care a încetat la fel de brusc cum începuse și pașii mi-au răsunat din nou, straniu, singurul sunet din jurul meu, de parcă aș fi fost unica ființă în viață pe pământurile astea înșelătoare.

— Pustie, am decis în cele din urmă, șoptind cuvântul.

Mi-am îndreptat spatele, adunându-mi tot curajul.

— Noaptea era... *învăluită în ceață* și pustie, și totuși prințesa își continuă drumul, crezând din toată inima că prințul nu era prea departe și că o va salva. Tot ce avea de făcut era să nu-și piardă speranța.

Am continuat să merg, cu respirația întretăiată și inima bătându-mi din ce în ce mai tare. Nu ajunseseam niciodată la o distanță așa de mare de casă și nimic din jur nu mi se mai părea cunoscut. *Oare unde sunt?* Cerul

s-a întunecat dintr-odată și deasupra mea au început să sclipească luminițe vii, ca și cum mi-ar fi dat de veste că sunt acolo pentru mine, ca un far, așa că am înaintat, lăsându-mă călăuzită de ele.

— Stelele sclipeau pe cer, iar prințesa le urmări pe cele mai strălucitoare dintre ele, convinsă că o vor conduce spre un loc unde avea să fie în siguranță și...

Stomacul mi-a ghiorțăit, acoperind susurul blând al greierilor ce umpluse aerul.

— ... unde urma să găsească ceva să-și potolească foamea.

O pantă apăru între mine și luminile care creșteau în intensitate – puteam desluși acum că veneau de la niște stâlpi de iluminat – și am început să urc încet. Într-o mână țineam strâns cartea și pe cealaltă o foloseam să-mi păstrez echilibrul pe bucățile mai abrupte.

— Prințesa obosise din cauza drumului lung, dar își adună toate puterile și se cățăără pe culmi, știind că de acolo, de sus, îi va fi mai ușor să-și dea seama unde se afla. Poate chiar îl va zări pe prinț, galopând către ea în goana armăsarului lui de încredere.

Luminile erau acum foarte aproape și, când am ajuns în vârful pantei și am reușit să ies dintre tufișurile dese, m-am trezit în fața unei căi ferate. Răsufând zgomotos, m-am uitat și în stânga, și în dreapta, răsucindu-mă ca să văd peisajul ce mi se așternea la picioare. Privind în jos, la panta din fața mea, am reușit să deslușesc marginea terenului de golf continuat cu un câmp întins. Am răsuflet ușurată dându-mi seama unde mă aflam. Casa mea era în cartierul aflat de partea cealaltă a terenului de golf. Oare cum mă lăsasem așa de învăluită de propriul meu basm că nici nu realizasem cât de departe mersesem?

Acum, când știi încotro s-o iau, ar trebui să mă duc acasă.

Am rămas acolo o clipă, uitându-mă în direcția casei, auzind parcă ecoul plânsetelor mamei, glasul răstit al tatălui și ușa de la intrare trântindu-se, semn că fratele-meu mai mic s-a dus să doarmă la prietenul lui, Kyle. *Nu vreau să merg acolo.* Oricum aveau să treacă ore bune până să-mi observe lipsa. Dacă vor observa.

M-am întors din nou spre calea ferată. Un singur vagon de marfă se vedea puțin mai încolo, neclintit, învăluit în liniște, și l-am privit curioasă, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul, cu o senzație ciudată în piept.

— Prințesa dădu cu ochii de grota din depărtare, am murmurat, și se simți atrasă spre ea, fără să-și explice de ce.

Soarta.

Pășeam încet pe pietrișul de pe jos, trecând peste primele șine, în direcția vagonului. Zgomotul greierilor de pe câmpul de dincolo se estompase și noaptea părea dintr-odată mai tăcută, nemișcată, ca și cum întreaga lume își ținea răsuflarea. Inima a început din nou să-mi bată cu putere, anticipând parcă... ceva. Am atins marginea vagonului, simțind metalul neted și rece sub degete și mi-am plimbat mâna de-a lungul lui, înaintând spre gaura neagră a ușii deschise. Am șoptit aproape neauzit, ca o boare:

— Grota era întunecată, însă prințesa era curajoasă. Avea să se oprească aici un timp, să-l aștepte pe prinț să o ajungă din urmă. Acum era foarte aproape. Practic, putea să simtă asta.

M-am oprit lângă intrare și am băgat ușor capul înăuntru, cu respirația întretăiată, făcând ochii mari. Un băiat ședea rezemat de peretele depărtat, cu picioarele lungi încrucișate și ochii închiși. Inima mi-a luat-o la galop. *Oare cine-o fi?* Lumina dinspre stâlpul cel mai apropiat pătrundea înăuntru suficient cât să văd că avea

buza spartă și un ochi umflat. M-am holbat la el, observând că părul negru îi cădea pe frunte, ca și cum ar fi fost prea istovit ca să și-l dea pe spate. Fața îi era plină de vânătăi, ochii, închiși și parcă avea urme de lacrimi pe obraji, dar chiar și așa mi s-a părut că e cel mai frumos băiat pe care-l văzusem în toată viața mea. Era un prinț. Un prinț... învins. Gândurile au început să mi se învârtă în minte. Prințesa crezuse că ea avea să-l aștepte pe prinț și totuși... și totuși, lucrurile stăteau tocmai invers. Prințul supraviețuise bătăliei și reușise să se târască în grota din apropiere ca să se ascundă, unde așteptase... să fie salvat de ea.

Băiatul a deschis ochii în care sclipeau lacrimi. A tresărit ușor când m-a văzut, strângând pumnii. Dar apoi a clipit iute de mai multe ori ca să scape de lacrimi, încruntându-se și descleștându-și pumnii, în timp ce se ridica în picioare.

M-am săltat și eu în vagon și m-am oprit în fața lui, cu genunchii moi din cauza surprizei.

— Am venit să te salvez, am spus în grabă.

Am simțit cum îmi iau foc obraji, căci nu fusesem conștientă că vorbisem cu voce tare. Normal că el nu știa de jocul meu și mi-am dat seama cât de ciudată, cât de bizară chiar îi păream. Fusesem mult prea adâncită în propria-mi lume imaginară. Deși... puștiul avea cu *adevărat* nevoie să fie salvat. Poate că nu de o prințesă închi-puită, dar cu siguranță de *cineva*.

Sprâncenele brunete ale băiatului s-au ridicat și el m-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare, revenind apoi iar la față. A râs ușor și-apoi a oftat.

— Pe bune? Atunci chiar m-a luat naiba! a murmurat.

Ce să zic! Mi-am pus mâinile în șolduri și toată părerea de rău simțită mai devreme s-a transformat în

iritare. Poate că *eram* ciudată și bizară, dar nu meritam să facă cineva mișto de mine.

— Sunt mai puternică decât par, să știi, am spus fermă, îndreptându-mi spatele ca să se vadă cât eram de înaltă.

Oricum, eram a cincea la înălțime dintre fetele din clasa mea.

Băiatul a rânjit și și-a trecut mâna prin păr, dându-și-l de pe frunte.

— Sunt convins. Ce cauți aici? Nu știi că fetițele n-au ce să caute singure în apropierea căii ferate, pe întuneric?

Am mai făcut un pas în față, privind la graffitiurile care acopereau pereții. Pe cel mai apropiat erau chiar scrise niște chestii, așa că m-am aplecat să le citesc.

— Mai bine nu citești alea, a spus băiatul.

M-am întors spre el cu o privire întrebătoare.

— Probabil nu-s potrivite pentru copii, a ridicat dintr-o sprânceană.

Probabil? Ca și cum nu le citise și el pe toate. Mda.

Mi-am dres glasul, hotărâtă totuși să-i urmez sfatul. Deocamdată. Erau niște înjurături, desigur. Puteam să vin altă dată și să le citesc când eram singură. Poate o să le și învăț, numai așa, fără motiv.

— Nu pari mult mai mare decât mine, am spus.

Adevărul e că nu prea mi-era clar. Dacă ar fi fost să-mi dau cu părerea, aș fi zis că era elev de gimnaziu, deși ceva din expresia lui – sau poate din priviri – îl făcea să pară mai mare.

— Da, și ce? Eu sunt băiat și știu să mă apăr.

Judecând după fața lui plină de vânătăi, m-am gândit că exista cel puțin o persoană de care nu știuse să se apere.

— Hm. Și câți ani ai mă rog?

S-a uitat urât la mine o clipă, ca și cum nu avea de gând să-mi răspundă.

— Doisprezece.

— Eu am unsprezece și jumătate, am zâmbit. Mă numesc Jessica Creswell.

M-am lăsat în genunchi și mi-am pus mâinile în șold.

M-a studiat un moment, ca și cum nu era sigur ce să creadă despre mine. M-am uitat în altă parte, mușcându-mi buzele, simțindu-mă brusc stânjenită. Știam că nu eram neapărat cea mai frumoasă fată. Aveam părul și ochii de o culoare absolut banală, maroniu deschis, aveam o grămadă de pistrui pe nas și obraji, pe care degeaba mă străduisem să-i îndepărtez frecându-i cu suc de lămâie, pentru că nu funcționase, și eram groaznic de slăbănoagă. Fetele de la școala franceză de fițe la care mergeam nu conteneau să-mi pomenească întruna de genunchii mei osoși și de bretonul de pe frunte, care stătea de fiecare dată doar cum avea el chef. Îl dădeam cu gelul mamei să-l netezesc, dar când se usca se ridica precum o creastă teapănă. *Jalnic.*

— Și ce cauți tu aici, Jessica Creswell?

M-am lăsat pe spate, în fund, ridicându-mi genunchii într-o poziție mai confortabilă și m-am rezemat de peretele aflat lângă cel de care se sprijinea el.

— M-am cam rătăcit. Dar acum știu unde sunt. Știu să ajung înapoi acasă.

— Păi atunci asta ar trebui să faci. Să te duci acasă.

Am strâns din buze, încruntându-mă la imaginea din mintea mea.

M-a privit cu atenție, mijind ochii, făcându-mă din nou să mă simt neliniștită.

— Nu-ți place la tine acasă, Jessie?

Jessie. Inima mi-a zvâcnit auzindu-l pe băiatul ăsta frumos rostindu-mi numele de alint. Nimeni nu-mi mai spusese Jessie până acum. Îmi plăcea.

— Eu... nu, nu prea. Mama și cu tata se ceartă întruna.

Nu eram sigură de ce spusese asta, mai ales unui străin, dar atmosfera din jur, în vagonul acela de marfă aflat în penumbră și ceață, mă făcea să am senzația că visez, ca și cum povestea din mintea mea prinsese viață, ca într-o vrajă. Ca și cum orice se spunea aici, aici avea să rămână.

Băiatul a oftat din nou, privind undeva dincolo de mine.

— Mda, a spus ca și cum ar fi înțeles.

Am dat să-l întreb dacă și mama și tatăl lui se certau întruna, dar chiar atunci a înclinat din cap arătând spre cartea pe care o pusese lângă mine pe podea.

— Ce-i aia?

— *Regele Arthur și Cavalerii Mesei Rotunde.*

Și-a dat capul pe spate.

— Îți plac poveștile, Jessie?

Am încuviințat încet. M-am gândit la părinții mei, la felul în care mama ne târa după ea prin hoteluri și restaurante și apoi la biroul tatălui meu după program, ca să-l prindem cu vreuna dintre prietenele lui. M-am gândit la cât de mic fusese fratele meu când începuserăm să umblăm astfel după tata, atât de mic încât ochii lui Johnny se luminau de fericire și striga încântat „Bună, tati!” Și cum tata înțepenea în loc, cum prietena de moment se făcea mică sau îngheța, șocată, și cum mie îmi venea să mor pur și simplu de rușine. Și cum, pe urmă, mama începea să plângă sau făcea vreo scenă și uneori

tata venea acasă cu noi, dar de cele mai multe ori închidea ușa sau se suia în mașină și pleca, lăsându-ne acolo ca pe niște momâi.

Acum Johnny avea nouă ani și suficientă minte ca să fie la fel de rușinat ca mine atunci când îl găseam pe tata cu vreuna dintre prietenele lui.

Mama plângea și se jelea de fiecare dată, iar tata făcea promisiuni după promisiuni, pe care nu le mai credea nimeni. *Nici măcar el*, mi-am spus. Iar eu cu Johnny încercam pur și simplu să ne facem nevăzuți, pierzându-ne în peisaj.

Poveștile mă ajutau să cred că nu toți bărbații erau ca tata. Poveștile mă ajutau să mă pierd în lumi în care prinții erau loiali și sinceri, iar prințelesele, puternice și curajoase.

— Da. Poveștile, romanele de aventuri. Într-o bună zi o să pornesc în cea mai mare aventură din lume – o să mă duc să locuiesc la Paris, o să am un iubit francez care-o să-mi scrie cele mai frumoase scrisori de dragoste *existente vreodată* și o să mănânc toată ziua ciocolată francească.

— Păi o să te cam îngrași.

— Poate, am ridicat din umeri. Dacă așa o să am chef.

Băiatul a râs încet, ceea ce m-a făcut să simt fluturi în stomac. Era chiar mai chipeș când zâmbea. Deși acum, privindu-l mai atentă, se vedea clar că avea hainele uzate, hanoracul puțin cam mic și talpa unui pantof gata, gata să se desprindă. Era sărac, evident, iar asta mi-a umplut inima de duioșie.

— Nu mi-ai spus cum te cheamă, am zis încet, trăgându-mă mai aproape.

M-a măsurat o secundă, dar apoi a ridicat din umeri indiferent.

— Callen.

— Calvin?

— Nu, Callen. Fără v.

Am repetat numele, căci mi-a plăcut cum suna.

— Callen, am zis și am tăcut o clipă, apoi am continuat. Te-ai bătut? am întrebat privindu-i buza spartă și ochiul vânăt.

— Da.

— Cu cine te-ai bătut?

S-a uitat într-o parte, dar apoi m-a privit iar în ochi.

— Cu un nemernic.

— Oh, am dat din cap, sper că de acum o să poți să te ferești de el.

A râs amar.

— Nu, Jessie, nu pot să mă feresc de nemernicul ăsta, dar nu-i nimic. Nu mă deranjează vânătăile.

M-am încruntat nedumerită. Nu înțelegeam cum se putea cineva obișnui să fie lovit în halul ăsta. Am deschis gura să zic ceva, dar Callen s-a întins în față și a luat cartea de jos, privind imaginea de pe copertă. A întors-o pe partea cealaltă și a început să citească descrierea de pe verso.

— Știi franceză? am întrebat surprinsă.

M-a privit brusc și expresia de pe fața lui s-a schimbat.

— Nu. Mă întrebam doar ce limbă e asta.

Am dat din cap, apropiindu-mă și mai tare, acum rezemându-mă cu spatele de același perete ca el.

— Vrei să-ți citesc din ea? Pot să-ți traduc. Eu merg la o școală franceză și trebuie să citim numai cărți francezești.

— O școală franceză?

— Da, toate materiile sunt predate în limba franceză, am dat din cap. Asta-i ajută pe copii să devină fluenți.

— Aha, a exclamat dându-și capul pe spate, studiindu-mă. Pentru ca la un moment dat să te poți muta la Paris și să te îngrași.

— Exact, am zâmbit.

Mi-a zâmbit și el, făcând fluturii aceia să-și miște din nou aripile.

— Desigur, Prințesă Jessie. Citește-mi.

* * *

Așa se face că, în fiecare zi din vara aceea, străbăteam cartierul, traversam terenul de golf și câmpul și urcam pe colina unde erau șinele de cale ferată.

Când era Callen acolo, îi citeam sau porneam în vreo aventură împreună. Se comporta ca și cum o făcea pentru mine doar, însă zâmbea mai mult decât de obicei când colindam Ținutul Văii Necruțătoare, împânzit de vulcani, sau când culegeam ierburi vrăjite în Câmpiile Nemuririi.

— Nu vreau să vii să stai aici singură, Jessie, mi-a spus într-o după-amiază când i-am zis că fusesem acolo și în ziua anterioară. N-ai de unde să știi cine mai poate să se învârtă pe-aici, în preajma căii ferate.

— Eu n-am văzut niciodată pe nimeni în afară de tine.

— Ei, da – a replicat aruncând o privire spre locul unde șinele dispăreau făcând un cot în spatele unui crâng – cei care pierd vremea de obicei pe-aici, pe lângă calea ferată, rămân, în general, cam la un kilometru distanță, în direcția aia, fiindcă vagoanele vechi sunt ascunse de copaci și tufișuri, dar nu se știe niciodată.

Era cu un cap mai înalt decât mine și, în picioare fiind, când m-am uitat în sus am observat vânătaia de sub falcă.

— Dar de unde să știu când ești și tu aici?

Și-a vârât mâinile în buzunare și s-a întors spre mine.

— Adevărul e că nici în preajma mea n-ar prea trebui să fii.

Am simțit un gol în stomac și mi s-a făcut brusc teamă că o să mă alunge de-acolo, că o să-mi spună să nu mai vin niciodată.

— Greșești, am insistat. Ești cel mai fantastic om pe care l-am întâlnit vreodată.

— Jessie...

Cuvântul a sunat mai degrabă ca o răsuflare, deși am fost convinsă că mi-am auzit numele când a expirat încet. Mi-a întâlnit privirea și mi-a zâmbit ușor, frumos, și mi s-a părut dintr-odată mult mai mic decât era. A oftat privind în depărtare. Poate înspre locul unde îi era casa, deși nu aveam cum să fiu sigură. Indiferent ce a văzut cu ochii minții, zâmbetul i-a pierit de pe buze. Când s-a uitat din nou la mine, m-a întrebat:

— Putem să ne întâlnim marțea și joia la ora șapte?

Asta era după cină, când tata pleca la vreo „neprevăzută” întâlnire de afaceri despre care toți știam că avea de-a face cu o femeie care-l aștepta în vreo cameră de hotel, și mama desfăcea o sticlă de vin și plângea, acum că noi eram prea mari ca să fim târâți peste tot prin oraș, fără să ne opunem.

— Da, ne putem întâlni atunci. Și sâmbăta la trei?

A tăcut un moment și pe urmă mi-a zâmbit strâmb, făcându-mi inima s-o ia razna.

— Și sâmbăta la trei.